

JÓZSEF ATTILA EMLÉKÉRE

Irta: FALUDY GYÖRGY

Balatonszárszó, 1937 december

*Nem hivlak már. Jól tetted így, Attila.
Kamasz szemed s kis, fonnyadt bajuszod
hadd pihenjen már idefent a lila*

*domboldalon s szétroncsolt, lecsukott
szembogarad ne nézze többé fájón,
mint járnak úri fogatok lucsolk*

*huton s a pernye, mint esőz a gyáron
és hogy lesz végül másé az öröm;
háj, különös nép lakozik e tájon,*

*a kisbirónak előre köszön,
s kész dáridón urát, hogy felköszöntse,
hol dzsentri borba fül az ősz közöny,*

*hiába volt a versek vér-özönje,
jobb már testednek, hogyha így rohad:
e kornál nem durvább a föld göröngye,*

*s nem volt keményebb a tehervonat
vaskereke Babits Mihály szívénel.
Háj, görcs, bolond görcs lett a gondolat*

*e vak városban, mely, reszketve, él még
s új vezér felé görbed már a háta,
s gyáván lapul párnái közt, ha éjjél*

*felé razziát rendez az ochrána,
s tudatlan, szennyes, fokosos bitangok
garázdálkodnak büntetlen s a gyáva*

*biró itél... Fúhattál riadót
reakciónak, szennynék és közönynek,
becsapott, hogy ne sírj, a kiadód:*

mindig azt mondta, kétszerannyi könyvet

adott el, mint amennyit eladott,
's te, hogy megtudtad, nem tudtad a könnyet

már tartani, mert nem volt olvasód!
nem kellettél! itt Pitigrilli kellett!
szemét filmek és büzhödt darabok

kellettek nékiink, amíg a lehellet
tüdőből lassan kifogyott s a póz
is eltűnt, a csibészes, müt, mint gyermek

hordtál, védelműl s agyonkinozott
fejedben az örület vert tanyát,
mert mostohaapád nevelt, a piszok,

falánk kufár, az Állam. De anyád
is volt (vert asszony) a Haza, s ezért
nem volt otthonod s butoros szobák

közt csavarogtál havi hetvenért
és kávéházak füledt páholyában
ültél, kit senki nem hi és nem ért.

'S most, hogy elmentél, s mint golyót a fában
hagytad szívünkben minden szavadat,
's oly messze vagy már túlhan, a halálban,

hogy bennünk csak a borzalom maradt,
meg Németh Andor sebzett, kék szeme,
's könnyeziink, páran, európaiak

e sok turáni közt: aludj, mert soha kékebb
nem volt még, mint ma, alkony, viz és ég
aludj, mert, kik nem alszunk is a szélnek

beszélünk itt. Aludj a holt vidék
őien, hol nincs már hire Dózsa Györgynek,
aludj, mint Vörösmarty és Vitéz!

Aludj, mert jobb nem élni itt e földek
közt, hol a zsellér ingyen izzad nyáron,
's a téli szél is csak bilincset zörget,

hol szolgálknak már nyakkendő a járom,
's ahol sváb szolgabírást hoz az út,
ki csizmában hág sírodra s fejjádról

lelopja majd a vérszin koszorút.